

kan fortsætte sine Undersøgelser og Studier. — Ændringsforslagene til den polytekniske Læreanstalt under Nr. 108 og Nr. 110 skal jeg ikke dvæle ved, de ere i Overensstemmelse med Afgørelsen i Fjor. — Ændringsforslag under Nr. 109 angaar derimod et Lønningstillæg eller et Honorartillæg til Docent Ostenfeldt, der er Docent i teknisk Mekanik. Lønningssloven for den polytekniske Læreanstalt er jo ikke ret gammel, fra 1894, og man fastsatte da 2,000 Kr. som Honorar for dette Arbejde. Nu foreslaas det forhøjet med 1,200 Kr. Endskønt det begrundes med, at Medlærerne derude have ønsket vedkommendes Løn forhøjet, har Udvalget dog ikke ment, man kunde gaa saa vidt, som her er foreslaaet, men foreslaar 400 Kr., altsaa en Nedsættelse af Tillæget med 800 Kr. — Under Nr. 111 er der et Forslag om en Understøttelse til en Sygeplejerske, Fru Sine Jensen. Da det viser sig, at hendes Formuesforhold ere ret gode, i hvert Fald taalelige, mener Udvalget ikke at kunne gaa saa højt, som det er foreslaaet af Ministeren, men foreslaar 300 Kr. Deri skal ikke ligge den mindste Udtalelse om vedkommendes Dygtighed som Sygeplejerske eller Fortjenester i det hele taget, men deri ligger blot den samme økonomiske Betragtning, vi sædvanlig gøre gældende ved saadanne Lejligheder. — Ændringsforslagene under Nr. 113—118 om det lærde Skolevæsen har jeg intet at sige om ud over den Motivering, som findes i Betænkningen, og som er ærede Medlemmer bekendt. — Dermed har jeg saa gennemgaaet de stillede Ændringsforslag, som jeg paa Udvalgets Vegne anbefaler til Vedtagelse.

J. Hage: Jeg ønskede blot at gøre et Par Bemærkninger om Ændringsforslagene under Nr. 63 og 66. Ændringsforslaget under Nr. 63 drejer sig om Tilskud til de kjøbenhavnske Kirker. Naar hele Udvalget her staar enigt, medens det jo tidligere har været delt, saa ligger det for Mindretallets Vedkommende ikke i, at man har forandret sin Opfattelse af, at man meget godt kunde være gaaet denne Vej, men lige over for Flertallets bestemte Modstand i saa Henseende vil Mindretallet selvfølgelig ikke benægte, at man ogsaa kan gaa den anden Vej, at lade Spørgsmaalet om Tilskud til hver enkelt Kirke komme til Forhandling her i Rigsdagen efter foregaaende Indstilling fra Ministeren. Jeg antager, at man vil følge den Vej, men ved det jo ikke bestemt. Men

saaledes som Sagen altsaa hidtil har foreligget, maatte Mindretallet her gaa sammen med Flertallet, men ønsker naturligvis i allerhøjeste Grad, at der maa komme et Resultat ud af de Overvejelser, som maatte føre til, at man paa en eller anden Maade søger at løse dette Spørgsmaal. — Dernæst ønsker jeg at gøre en lille Bemærkning til Ændringsforslaget under Nr. 66. Den ærede Ordfører udtalte jo ganske rigtig, at i en saadan Forening, der giver sine Medlemmer noget for deres Bidrag, kan man jo forhøje Bidraget. Der er derimod gjort gældende, at saa var det muligt, at en Del af Medlemmerne vilde gaa ud, samt at Raderkunsten er en Kunst, der lige saa godt kunde fortjene Statens Støtte som saa meget andet. Dertil er imidlertid at bemærke, at man maaske allerede er gaaet meget vidt med Hensyn til at sprede Statens Understøttelse ud baade til det ene og til det andet, og jeg tror, at overalt, hvor man er i Tvivl om, hvorvidt det er nødvendigt, er det, saaledes som ogsaa den ærede Ordfører udtalte, det rigtigste, at man undlader at give Statens Støtte, i hvert Fald indtil det er godtgjort, at den virkelig er nødvendig. Med Hensyn til denne Forening vil jeg blot oplyse, at den skal være delt i to. Det er vist foregaaet for en Del Aar siden, og jeg bemærker det ikke for dette ene Tilfældes Skyld, men fordi der vist ikke er saa faa af den Slags Tilfælde, og fordi man derfor skal være særlig forsigtig, hvor de vise sig at foreligge. Naar der opstaar forskellige Retninger — særlig paa saadanne Omraader, hvor der ikke er Tale om noget stort Publikum — og man saa deler sig i forskellige Partier, følger deraf, at man ikke kan bære de Udgifter, som man hidtil har kunnet bære, og saa er det, at man straks henvender sig til Staten. Giver denne saa den ene Forening, saa maa den ogsaa give den anden. I denne Henseende er man imidlertid paa forskellige Omraader gaaet temmelig vidt med Hensyn til Kunstnere, thi det er dog ikke Statens Opgave paa den Maade at understøtte en hvilket som helst divergerende Mening; et vist Skøn maa der dog drages i saa Henseende. Naar de paagældende ikke kunne enes under de Omstændigheder, kan det maaske være en ganske god Kur, at Staten siger: Selv om I ellers kunde behøve Understøttelse, ønske vi ikke at understøtte jer, saa længe der er disse Adskillelser, og I dele eder uden tilstrækkelig Grund! Det er af denne Grund, foruden af de af Ordføreren anførte Grunde, at Mindretallet her